

нѣ, станѣхъ още по-мѣтнѣ, и въ нѣкои ниски мѣста гдѣ-то ся въспрѣ водѣ-тѣ, образувахъ ся бѣлата кои-то издавахъ вредителны испаренія; нѣ кой-то поискалъ да піе, знаеше вече пѣтя кѣмъ извора, гдѣ-то вода-та бѣше чиста и прѣсна.

Человѣкъ-тѣ, кой-то прокопа прѣграда-тѣ и съ това направи мѣсто за разливаніе-то на потоци-тѣ, бѣше Римскый царь *Константинъ*. Въ вѣщѣ-тѣ вече на бащѣ си, царь *Констанція*, той ся запозна съ христіанство-то, нѣ безъ да ся сближи съ него. Кѣмъ това го рѣководи Богъ по единъ чудесенъ начинъ. Прѣзъ войнѣ-тѣ си съ Максентія, кога-то цѣла-та му участь зависяше отъ нежъ (312 год.) и той съ усърдіе ся молеше на непознатый Богъ, той съзрѣ на облаци-тѣ единъ кръсть отъ свѣтлинѣ, и си въобрази че е чюль единъ гласъ кой-то рече: «Съ това побѣждавай.» Константинъ взе тѣзи емблемѣ (хоругва) за воинческо-то си знаменіе, и отъ тогава замѣсти римскый-тѣ орелъ съ него, на воинческы-тѣ си знаменія. *Евсевій* увѣрява че царь-тѣ самъ му приказа събытіе-то и го потвърди съ единъ клѣтвѣ. При това, това не е единственъ примѣръ въ исторіѣ-тѣ, че Богъ ся унизява кѣмъ слабы-тѣ и чювственны-тѣ въображенія на человѣци-тѣ, и имъ дава единъ въгнашенъ знакъ, ако не сѣ още способни да чюжтъ гласа на неговый-тѣ духъ.

Наистиннѣ слѣдъ нѣколко дны Максентій и быде побѣденъ въ единъ битвѣ отъ Константина. Отъ това врѣме Константинъ станѣ ревнителный